

IV.

Търговеца нѣмаше дѣца. Той, като видѣ, че Мирчо е едно добро и трудолюбиво дѣте, обикнѣ го като свое дѣте. Най-много го обичаше неговата жена: тя го облѣче съ нови дрѣхи, нови обуца, нахрани го добрѣ, каквото до сега не е сѣнувалѣ даже. Господаря му, като се увѣри въ неговата честность, започнѣ да го оставя често самѣ на дюгения си. Всички въ кѣщи го обичахѣ и му казвахѣ „младия господарь“.

Но той не забрави майка си.

Единѣ день той расправи всичко на господарката си и тя бѣше до толкова добра, щото заплака съ гласѣ, като слушаше неговия расказѣ.

Не се изминяхѣ повече отѣ 10 дни и той заедно съ господарката си, съ единѣ файтонѣ се отправихѣ за село.

Ахѣ, колко бързо тупаше сѣрдцето му отѣ радостѣ, че скоро ще зарадва бѣдната си майка. Той плачеше отѣ радостѣ. Струваше му се, че пѣти сега е десетѣ пѣти по дългѣ отѣ колкото прѣди, когато отиваше за града.

Ахѣ, кога ще ѣ видѣж: жива, или умрѣла... студени трѣпки побивахѣ цѣлото му тѣло при тази страшна мислѣ.

Тѣ приближихѣ. Той видѣ колибата. Искаше му се да хвъркне Ето тѣ сѣ вече до колибата.

— Но що търсѣтъ тѣзи дѣца тукѣ? си продума Мирчо, като видѣ до вратата на колибата едно хубаво облѣчено момче и едно малко момчиенце.